

Ga spet obesim.
 Ga spet snamem.
 Denem ga na mizo, ga mikastim in davim.
 Osvinjam ga, ga polivam z vodo.
 Spet je pri sebi.

Oblijem ga, ga poravnam (počasi mi že gre na jetra, treba bo s tem končati), ga gnetem, stiskam ga, pobiram na kup, stlačim ga v svoj kozarec, ga vsem na očeh zlijem na tla in rečem natarkarju: »Prinesite mi vendar bolj čist kozarec.«
 Toda slabo mi je, pri priči poravnam račun in odidem.

RAZLAGA RISB

II

Kako gleda! (Vrat se mu je podaljšal za tretjino velikosti.) Kako strah ga je gledati! (Čisto na levi se mu je glava prestavila.)

Posamezni lasje so kot antene, ki služijo za prenos groze, in preplašene oči so ena sama ušesa.

Prestrašena glava, ki s težavo gospoduje na dveh ali treh dolgih tenkih pramenih (so to jermeni, konci črev, živci v ovoju?).

Neznani vojak, ki je ubežal iz kdovekatere vojske, asketsko telo, sneto z žičnih ovir.

III

Lahko bi bil plamen, če ne bi že bil konj, in zagotovo bi bil imeniten konj, če ne bi plapolal. Odskočil je v veselje. Kako malo skupnega ima njegov hrbet, sijoč od razbeljenih perjanic, od silovitih plamenov, z resničnim konjskim hrbtom. Kar se tiče njegovih tac, so tanke kot tipalke insektov, toda njegova kopita so čedna, morda malce preveč »testena«. To zato, ker je to moj konj, konj, ki ga nihče nikoli ne bo zajezdil. In perjanica opeta okoli glave, rahla in fina, mu daje skoraj žensko nežnost; ko da bi si brisal nos v čipkast robec.

Hvala bogu, hvala bodi bogu, da sem ga narisal. Sicer ne bi nikoli videl česa podobnega. Čisto majhen konjiček, veste, resnična ideja »konja«.

Mnogo bolj sličen dihu kot snovi, dosti bolj obstojen v čisti atmosferi, kljub svojim sprednjim nogam, ki štrlita kot dva svinčnika. Kopita proti nebu, vžiga plamene.

Max Jacob

BOŽIČ Medtem ko je umivala Malega je sveta Devica dejala:

»Treba bo kupiti novo gobo,
 emajlirano posodo.«

»Prepozno,« je reklo čudežno Dete,

»Gobo za žolč!

Posodo za kri!«

KLOBUK Jata golobov na jablani,
 jata lovcev, golobov ni več,
 samo še pijančev klobuk
 visi na najnižji veji.
 Dober poklic to: trgovec s klobuki,
 trgovec s klobuki pijancev.
 Povsod jih je najti v jarkih,
 na travnikih, na drevju.
 Ne zmanjka se novih pri Kermarecu,
 trgovcu s klobuki v Lannionu.
 Zanj dela veter.
 Namesto krojačka, kar sem,
 bom raje trgovec s klobuki,
 zame bo delal jabolčnik.
 Ko bom bogat kot Kermarec,
 bom kupil sadovnjak z jabolki za mošt
 in domače golobe
 in če bi živel v Bordeauxu, bi pil vino
 in hodil po soncu gologlav.

BALADA
 O VEČNEM
 ČUDEŽU

Da je Bog ni mogoče verjeti
 in ta pot proti nam, ki nas je ustvaril, ta pot proti nam že 2000 let
 ni mogoče verjeti
 da živi žival, da rastlina živi,
 da Bog ne umre,
 da bo prazna kletka
 postala kost.
 Tu obstanem, ker se ne morem
 dvigniti k duši. Ah! Ne morem ... ni mogoče verjeti
 trenutek praznote in bog se povrne.
 Temu lahko rečeš, kakor ti je všeč agonija ali praznota, kriza
 sprememba, smrt — tega ni mogoče verjeti —
 Življenje polno presenečenj, strahotno zanikanje boga,
 medtem ko ga moj duh, moja praznota kliče: »Bog! Edini Bog!«
 to je neverjetno.
 Kličem štiri Duhove štirih strani Prostora
 Pomagajte mi, svečeniki magi.
 Kličem belo meglenco belouško, jaz mag.
 Pride velikan, ki je imel devet mater
 in je trikrat poskušal privezati volka ob stran neba.
 Presenetljivo, da ima Bog čelo, usta, votlino, mater!
 Štiri votline in štirje šopki,

bela meglenica belouška
 in štiri gosi, ki so tu, da bi slavile mojo neumnost
 to je neverjetno
 da je bog, to je neverjetno.

SKRIVNOST NEBA

Ko sem se vrnil z zabave, sem sedel k oknu in se zagledal v nebo: zazdelo se mi je, da so oblaki velikanske glave starcev, sedečih za mizo, in da jim prinašajo belo ptico, okrašeno s perjem. Široka reka je sekala nebo. Eden izmed starcev je povetil oči k meni, pravkar je hotel celo spregovoriti z menoj, ko se je čar razblinil, ostalo je samo čisto lesketanje zvezd.

PREVEDENO
 IZ NEMŠČINE
 ALI IZ BOSANŠČINE

Moj konj je obstal! Obstal tudi tvoj, tovariš, strah me je! med obronki hribov in nama, s travo poraslimi obronki, glej ženo, če ni samo velik oblak. Postoj! kliče me! kliče me in jaz vidim dviganje njenih prsi! njena roka me vabi za seboj, njena roka . . . če ni samo velik oblak.

— Postoj, tovariš, strah me je, postoj! med drevjem na hribu med sklonjenim drevjem na hribu, vidim oko, če ni samo oblak. Gleda me, vznemirja me: postoj! Najinim stopinjam sledi, če ni samo oblak.

— Poslušaj, tovariš! Fantomi, bitja tega ali onega sveta, ne govoriva v mestu o njih, da naju ne bodo imeli za čudaka.

FELJTON

Pred hotelom v Chartresu se je ustavil avto. Vi bi seveda radi vedeli, kdo je v avtu pred hotelom, ali Toto ali Totel, toda tega ne boste zvedeli nikoli in nikdar . . . Obiski Parižanov so precej koristili hotelirjem v Chartresu, toda ti obiski hotelirjem so Parižanom naredili dosti zlega iz določenih razlogov. Hotelski sluga vzame škornje avtomobilovega lastnika in jih pološči: toda škornji so slabo pološčeni, kajti množica avtomobilov v hotelu onemogoča služabnikom, da bi si vzeli dovolj časa za temeljito pološčenje škornjev; na srečo ista okoliščina onemogoča našemu junaku, da bi opazil, da so njegovi škornji slabo pološčeni. Kaj je napotilo našega junaka v to, tako znano staro mesto Chartres? Prišel je klicat zdravnika, zakaj v Parizu jih ni dovolj za toliko bolezni.

Prevedel Ivan Minatti